Tak Ritt. Tak for en smuk og visionær erklæring om et visionært projekt. Velformuleret, hjertebankende, klar tale fra en engageret ildsjæl.
Jeg forsikrer dig for, at de underskrifter repræsenterer jo - på en og samme tid - så megen ansvarlighed og omsorg for vores land. De underskrifter repræsentereret udsyn med stærk appel til de unge i Danmark. Med stærk appel til alle kvinder i Danmark og alle mænd.
Med stærk appel til farmor og farfar og deres børn og børnebørn. En appel om solidaritet. En appel om tro på os selv. Med stolthed - med klarsyn - med selvbevidsthed - uden at det bliver selviskhed. Det stærkeste ord i verden er blevet endnu stærkere efter denne erklæring. Det stærkeste ord i verden er: Ja.
Jeg vil gerne firtsætte i forlængelse af det gode initiativ. Det er et initiativ, der også skal ses i sammenhæng med det, vi har set under denne euro-debat. En mærkelig hang til - fra nej-sidens - side at appellere til frygten og til angsten hos dele af den danske befolkning.
Jeg vil benytte det grundlag til at gøre et par ekstra bemærkninger.
Vi stemmer nu i disse minutter om vores nye arbejdsprogram. Og jeg har set, at der i en avis, vi godt kender, er en leder med bemærkninger omkring vores arbejde her på kongressen.
Der står her i denne leder: ”Man kan fundere lidt over, hvor meget disse afstemninger betyder her i et nyt årtusinde.”
Jeg vil gerne sige til eftertanke hos lederskribenterne, hvor meget det betyder med de afstemninger, vi holder her i Aalborg på Socialdemokratiets kongres. De kan sige, hvad de vil.
Det mål, man sætter sig på Socialdemokratiets kongres her i september år 2000. De mål vi sætter os er så kolossalt vigtige for vort velfærdssamfunds fremtid. Hver eneste afstemning. Hvert eneste minut. Hver eneste time på denne kongres har stor og afgørende betydning for hundredetusindvis af mennesker i vores land.
Og jeg vil gerne sige så indtrængende, jeg kan det. Har lige så stor og lige så afgørende betydning på hver eneste borgmester i dette land. For der er nemlig kun ét socialdemokrati.
Jeg vil også gerne sige til jer, at jeg var sammen med mange fra den danske presse i går. Undervejs mødes vi jo. Det ved I. Men det, der egentlig slog mig, det var, at mange gav udtryk for, hvor meget de egentlig respekterer jeres engagement. Mange

havde egentlig
Men pludselig blev man klar over, at hver eneste linie i vores arbejdsprogram betyder noget. At de mennesker, der står på denne talerstol i vort parti, har arbejdet forår og vinter og forår igen for den sag, der er vores fælles sag.
Socialdemokratiets arbejdsprogram for de kommende år. Det betyder noget, og i går aftes tror jeg, det blev udbredt: at Danmarks største politiske værksted er lige her og nu i disse dage i Aalborg.
De er stolte af jer. Og jeg er umådelig stolt af vores parti og af jer. Vi har meget at gøre endnu. Der er ingen grund til at kravle langs panelerne. Det gør I jo i øvrigt heller ikke.
Jeg vil så sige nøglen, der skal binde vores vision i vores arbejdsprogram sammen med den diskussion, vi har i disse dage om velfærdssamfundets fremtid. Det velfærdssamfund, vi former i vores arbejdsprogram, må også ses i lys af den aktuelle diskussion, som der er mellem og med euro-modstanderne.
Man prøver at tegne et billede fra nej-sigernes professionelle organisationer af, at vi har et skattefinansieret Danmark på den ene side. Og så har vi et forsikrings-Europa på den anden side, og de kommer og tager skatterne fra os.
Man prøver at tegne et billede af, at så enkel er verden. Der er skattefinansiering i Danmark, og der er forsikringsfinansiering i alle de andre lande.
Enten er det en misforståelse hos nogen. Eller også er det en bevidst tilstræbt manipulation hos andre. Jeg siger det sådan. For nu kan det ikke nytte noget længere at gemme sig i flinkeskolen.
Lad os nu huske, hvordan det ser ud i Danmark. Lad os nu huske vores historie. Vi har 30 års erfaringer for folkepensionens forløb og forbedringer i den periode, vi har været medlem af EU. Og folkepensionen i dag - efter 30 år - er bedre, end den var for 30 år siden. Det ved enhver.
Og så må jeg sige som det andet: Vi har udviklet den danske model på arbejdsmarkedet, som vi deler og holder af - produceret igennem forhandlinger år efter år en ATP - Arbejdsmarkedets Tillægs Pension - der kom til verden i 1963 - næsten 10 år før vi stemte ja til at melde os ind i det europæiske samarbejde. Den kom til verden som en helhedsløsning, og den er blevet forbedret år efter år. Senest med en meget afgørende forbedring i 1997-98. Vi husker dengang, hvor vi satte beløbene - indbetalingerne fra ATP - i relation til vores årsindkomster.

Kan I huske i 1967. Da foreslog Socialdemokratiet en ETP efter svensk model. Ikke helt den samme, men tilpasset Danmark. Allerede i 1967 - kære venner - lagde vi socialdemokraterforslag på bordet om at have en finansieret ordning med bidrag fra arbejdsmarkedets parter - en forsikringsbaseret ordning. Den blev så af forskellige grunde ikke til noget. Men jeg minder jer om det.

Fordi idéen var at bygge en arbejdsmarkedets tillægs pension op for alle. Nu bliver det så ATP i en moderniseret udgave.

Man kan altså ikke fra nej-siden komme og påstå, at hele idéen om en forsikringsbaseret arbejdsmarkedspension er noget, der har med EU at gøre. Det er noget, vi selv har villet.

For 40 år siden begyndte der virkelig at komme gang i pensionsoverbygningerne for arbejdsmarkedets parter, når det gælder de offentligt ansatte. Og de seneste 10-15 år har den private del af arbejdsmarkedet sagt: Vi vil selvfølgelig også bygge pensionsordninger ovenpå vores folkepension og vores ATP.

Det er præcist, hvad der er sket. Født ud af det danske arbejdsmarked, skabt af det danske arbejdsmarked i fuld overensstemmelse med den danske model. Og i dag har vi et robust pensionssystem, der bygger på 3 søjler: Folkepensionen, ATP og arbejdsmarkedspensionen.

Sidstnævnte forhandler vi nu om at supplere i disse måneder med en førtidspension.

Så kommer de så - de professionelle nej-sigere. Med antydningernes kunst. Man skal helst ikke formulere sig for præcist. Man skal skabe angst og frygt i befolkningen.

Jeg har to spørgsmål til nej-sigernes forsøg på at skabe frygt for vores folkepension under denne folkeafstemning.

For det første: Nu må vi have det på det rene. Hvor står det i EU-traktaten - i teksterne - fra kommissærer - fra politikere - fra regeringer - hvor står det, at folkepensionen og velfærden i Danmark ikke kan opretholdes og bestemmes af os selv? Hvor står det?

Jeg vil gerne have et svar!

Det svar skylder nej-bevægelserne os inden den 28. september i år. Jeg tvivler på, jeg får et.

Næh. Det er antydningernes kunst. "Det er nok noget med noget indirekte noget". Og når det heller ikke er noget med Nice-traktaten. For den har heller ikke noget med det at gøre. Hvad er det så? Ja, de er fikse på fingrene.

Må jeg citere Pia Kjærsgaard: ”Må jeg citere Jens Peter Bonde: ””.
Hvis vi nu bevilger hinanden sådan en tolerenceparentes et øjeblik.
Hvis jeg nu lader være med at sige, hvem der har sagt hvad, men det er en af de fire. Altså enten er det Holger K. Nielsen, eller også er det Jens Peter Bonde, Drude Dahlerup eller også er det Pia Kjærsgaard. Jeg siger ikke, hvem der er hvem.
Men hvis jeg nu alligevel lige læser op. Det ene lyder sådan her, og læg vel mærke til antydningen. "Næh - næh vi har skam ikke påstået noget, og de kan ikke bevise noget - det kan de ikke". Antydningen
Og nu videre: ”For mig er det således eksempelvis afgørende, at danskere i fremtiden vil kunne vide sig sikker på folkepensionen, på førtidspensionen, på efterlønnen, og jeg er overbevist om at kun ved at bevare kronen og dermed det forholdsvist lukkede danske solidariske system, vil dette kunne lade sig gøre. Mange danskere fornemmer, at det trygge velkendte danske samfund siver bort mellem fingrene på dem og den fornemmelse, er reel, og reelt begrundet".
Eller følgende: ”I en fælles økonomi vil der altid være behov for at justere økonomien - spænde livremmen lidt ind eller lidt ud. Det gør økonomi- og finansministrene fx ved at styre lønudviklingen, kommunernes økonomiske rammer, boligmarkedet, overførselsindkomster som pensioner og dagpenge, skatter og afgifter. Alt dette bliver områder, som unionen vil få behov for at styre, fordi man får fælles økonomi i ØMU-landene.”
Og så er der en her, "næh - næh, de kan ikke bevise noget, det kan de ikke”. De siger kun lige følgende: Jeg siger ikke, at folkepensionen forsvinder i morgen, men det danske velfærdssystem vil komme under pres, hvis vi opgiver vores egen valuta, En fælles mønt vil logisk føre til kraftigere politisk overbygning med fælles økonomisk, finanspolitk og socialpolitik. Der vil blive udstukket flere rammebestemmelser fra Bruxelles. Lidt ligesom den danske stat i dag styrer kommunerne”. Fik du den, Jens Kramer - de er ude efter dig Jens. Men vi kan jo ikke bevise noget, vel? Der kom en journalist lige her efter pausen og sagde til mig: ”Jeg har ringet og spurgt de 3-4 stykker om de har sagt noget om folkepension. Og de siger, at de ikke har sagt noget.” Jeg synes ellers nok, at de har sagt noget, hvis jeg må have lov at sige det, men de har selvfølgelig ikke sagt noget, man kan hænge dem op på.
Kunsten er åbenbart blevet at gøre folk angste uden at blive hængt op på noget. Jeg kan ikke lade være med et øjeblik at tænke på ”Den offentlige mening” af Poul

Henningsen, lyt engang, jeg kender en der er bedre at recitere den, jeg skal gøre mit bedste: ”Det blev hvisket i et selskab. De har hørt det på en trappe. De var sikkert selv til stede, da historien blev fortalt dem, og de lider sandelig ikke af forbening. De har længe anet deres, men de hader alt med sladder. De har været loyal og tiet. Men nu går det ikke længer under hensyn til den offentlige mening. Denne mening er en afgud, som er helt bekvem at dyrke. Bare aldrig mene noget, som de andre ikke mener. Altid ryggen fri og hånden klar til stening. Og næste måned vender vinden. Hele horden drejer hovedet: Gud, var rygtet ikke rigtigt? Og den stenede bliver hyldet af den offentlige vendekåbemening”.
Må jeg sige, at nu går det ikke længere under hensyn til den offentlige mening. Denne mening er en afgud, som er helt bekvem at dyrke, bare aldrig mene noget, som de andre ikke mener. Altid ryggen fri og hånden klar til stening. Og næste måned vender vinden.
Hele horden drejer hovedet. Gud - var rygtet ikke rigtigt og den stenede bliver hyldet af den offentlige vendekåbemening.
Må jeg sige, at nu skal det være slut med denne vendekåbemening. Nu skal det være slut med disse antydningernes muldjord for angst og frygt. Nu vil vi slå fast én gang for alle på denne kongres, hvad der op og ned i den sag. Derfor har vi her i dag været i kontakt med vores radikale regeringspartnere.
Og i tilknytning til det flotte afsnit, der står i Socialdemokratiets arbejdsprogram, som vi allerede har stemt om, kan jeg nu sige til jer:
Jeg vil i min åbningstale i oktober måned. Og jeg vil allerede i det regeringsgrundlag vi er i gang med at udforme i enighed med vores regeringspartner, sige følgende:
I vores supplement til vores regeringsgrundlag vil der herefter komme til at stå, og det udkommer som bekendt om ganske få uger: ”Vi vil slå fast, at den skattefinansierede folkepension - som vi kender den med grundbeløb og pensionstillæg - skal være det sikre grundlag for både nuværende og kommende generationer af pensionister.”
Sådan vil det være!
Og det citat vil jeg sørge for kommer rundt til hver eneste kongresdelegerede, til hver eneste dansker. Det citat tager vi med ud i parken i eftermiddag. Det citat tager vi ud på gader og stræder og deler rundt de næste 10-12 dage til hver eneste dansker i landet. Nu er det slut med den slags antydninger. Nu er det slut med frygt og angst. Nu vil vi have reel debat om vores vision og vores fremtid.

Jeg skal sige: Når vi også lægger så afgørende vægt på den klarhed hér. Hænger det også sammen med, at grundbeløbet og pensionstillæget fortsat skal have den udformning, de har - at bevare grundbeløbet handler jo om, at vi fratager arbejdsmarkedets parter - det enkelte menneske - lysten og motivationen for at supplere folkepensionen og ATP med den arbejdsmarkedsopsparing, der er i gang i disse år.

Det er jo vores idé til en yderligere styrkelse af vores samfund.

Kære partifæller. Jeg har kun et sidste spørgsmål til de professionelle organiserede nejorganisationer. Det lyder: Hvorfor bekymrer konsekvenserne af et nej ikke nej-sigerne?

Den kan de få lov at tænke over her i frokostpausen.

Tak skal I ha'.